

κι' εἶπες τὸ πολιτεύεσθαι
πῶς εἶν' ἐπιστρατεύεσθαι.

Κι' αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν ἀκούσαντες τινὲς
ἔβλεκαν τῆς φωνῆς,
κι' ἠλάλησαν: ὃ Σαββαῶν, ἂν θέλῃς νὰ μᾶς σώσῃς,
ἀπόφευγε 'στους λόγους σου φρικτὰς παρομοιώσεις.

Καὶ σὺ πρὸς τοὺς τρομαχθέντας ἀπάντησες γλυκᾶ:
«ὡς βλέπετε, 'συνείθισα μὲ τὰ πολεμικὰ,
κι' ὅταν μ' ἐκεῖν' ἀναμύθηξαι κί δρό πολέμουσ κἀνης
τὴν φύσιν τὴν πολεμικὴν δυσκόλως τὴν ἐξαγένας.
'Εν τούτοις μὴν τρομαχέτε, κοροδομικὰ τεχνικά,
κι' ἄς εἶναι μόνη σκέψις μας ἡ βιομηχανία.»

'Επήγες κι' εἰς ἐκείνας
τὰς εὐκλεεῖς Μυκηναίους,
κι' εἶπες 'στούς ἡμέτερούς σου κι' εἶπες 'στους Μυκηναίους
πῶς δίχως ἄλλο θησαυροὺς θ' ἀνακλύψῃς νέους.

Κι' εἰς ἄλλους χρόνους ἐξαρθεῖς καὶ δόξας παρελθούσας
ἀνεπτυχῆς τοὺς νέους σου προπολιούσους,
γυναίκασι δ' ἐκ τῶν Μυκηναίων ἀπῆντησες κλαυούσας
καὶ σὺ τοὺς εἶπες: «βέβαια θὰ κλαίτε τοὺς θεσμούς.»
Κι' ἐκείνους εἶπεν: «μάλιστα, καλὰ ποὺ τὸ 'κατάλαβες,»
κι' ἔκλαιγαν 'μπρὸς καὶ πίσω σου μουραῖσι καὶ θεοπάλαβσις.

Κι' ἀνεψιούς 'στὸ Νάυπλιον ἀπῆντησες τρανοὺς,
καὶ σοῦπε κἀποὺς προσφιλέσι:
«βροῦχα, Κρόνε τῆς Βουλῆς,
νὰ βάλωμε 'στὴ θέσι τους καὶ τοὺς Παλατικνοὺς.»
Κι' εἶπες πρὸς τοὺτον: «σὺχαστε, κι' ἂν ἔλθω δίχως ἄλλο
κἀθένα θεσμοφυλάκκα σὲ θέσι θὰ τὸν βάλω.»

Κι' ἐκεῖ σαφῶς ἰστόρησες τοῦ κράτους τὰς ἀνάγκαις,
καὶ θαλερῶς διήλυσες ὀλίγας περσοσύγγας,
κι' εἰσῆλθες εἰς τὴν Τρίπολιν ταχύτερος δορκάδος
κι' ἐκρότησαν τὰ δόραττα τοῦ κἀθενὸς 'Αρκάδος.

Κι' ἐδῶ γιὰ σὲνκ, μακρμπάλῃ,
πακροστρώμαθῆγαν πολλοί,
μήτε σημάκις 'κὺτταξίς τῶν ἀντιπάλων μκύρως
εἰς τὰς πνοὰς τὰς αἰρῆς,
καὶ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου κατακλιούσαν φίλοι
κι' ἔβλεκαν πάντες: «ἄλλα τῶν ἀεθῶν τὰ χεῖλην.»

Καὶ τῆς Κορδόνως ἰσχυροὶ καὶ προῦγοντες ἡγέται
σ' ἔλεγαν γέρο-Σαββαῶν καὶ πάρολι καὶ σέτε,
κι' ἔσπευσε κόσμος νὰ σὲ δῇ δρομικῶς καὶ τρεχάτος,
λές κι' ἦσαν 'Ερῆβος 'Ερμῆς, συγκολληθεῖς ἐσχάτως.

Κι' ὁ κύριος Μπακκόπουλος χαρῆσις ἐμεῖδικ,
ποῦ πρῶτος σ' ἐπανάμωκε 'στὸ Παρλαμέντο Δία,
κι' εἰς τράπεζαν σ' ἐκάθισε παρὰ τοὺς πλουσίαν
κι' ἔπινες ἀμφοσίαν.

Κι' αὐτὸς ἡγέρθη μὲ θυμὸν
καὶ τοὺς θεσμοὺς ἀνατμῶν
εἶπε: ἀκρατόνους, Ζεὺ ἡμῶν,
καὶ μ' ὅλα σου τὰ δυνατὰ σάσε τὰ θεσμοφῶρικα,
κι' ἂν Ὑπουργοὶ δὲν γίνωμε, δὲν ἔχουν πλέον ὄρις,

καὶ τότε βάλτους ρήγανη, πάτερ 'Ιερῶθα μας,
ποῦ τρῶς τὸ κοκορέται μας, τὴν πύτα, τὸν χαλβὰ μας.»

Κι' ἔκοψες ἄρτον εὐμεδῆς
κι' εἶπες πρὸς ἔλους εὐφραδῆσι:
«'Αρκάδες συμπολεμιστὰ καὶ φίλοι πατριῶται,
τὸν ἄρτον τοῦτον τῶν θεσμῶν παρακαλῶ νὰ τρῶτε,
κι' ὕψων ὅαν τὸν Πάτρισαλ τοῦ Γράκαλ τὸ πτόρηον
καὶ πῖνω τοῦτον, ἀδελφοί, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον,
ποῦ θὰ γενῇ δι' ἔλους μας ποτὶν ἐξυλαστήριον,
ἐξιλεύσον τὸ μακρὸν τοῦ κόμματος μαρτύριον.

Καὶ τῶρα καθιστῶ γνωστὸν πρὸς ἕκαστον 'Αρκάδα
πῶς μεῖραξ δεκατριετῆς μὲ τοῦτο μου τὸ χερί
ἀμυδαλῆν ἐφύτευσα μὲς 'στὴν 'Αμκλιάδα
καὶ τῶρ αὐτὴ 'μεγάλωσε κι' ἀμύδαλ' ἀποφέρει,
μὲ σήμερον ὡς βλέπετε, Κοροδομειγιστᾶνες,
βασιλικούς 'φουτέψαμε καὶ βῆγῆκαν μαντζουράναις,

'Ἐγὼ λοιπὸν ἀμυδαλῆ καὶ σεῖς τὰμύδαλά μου,
κὶν εἶνε τὸ Κορδόνι μας λεπτότερον καλῶμα,
συνδυασθῆτε καὶ μ' ἐχθροὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους
κι' ἄς κἀμωμεν συνδυασμούς ὅσφι μισοπαρθένους,
καὶ νῦν ἐξῆλθον ἄς ποροὺς θεσμῶν νὰ σπείρω σπόρους
εἰς τὰς Κορδόνως τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἀπεξηραμένους,
καὶ σεῖς νὰ τοὺς θερίσατε,
καὶ νὰ μὲ μακαρίσατε.»

Ἔπες, κι' εὐθὺς ὡς Σαββαῶν ἐν μέσῳ τῆς εὐδαίς
κ' ἄρθρον ἔβρεξε βροχὴν τὴν γῆν τῆς 'Αρκαδαίς,
κι' ἡ Τρίπολις ἐσάστισε
καὶ πᾶς κοροδομοφῶρος,
καὶ πλούσιος ἐλάσθησε
καὶ τῶν θεσμῶν ὁ σπόρος.

Καὶ φήμη διασάπισε 'στῶν φίλων τὰς χορεΐας
κι' ἐβόησαν ἐκείνοι
πῶς δευτέρος συνδυασμὸς κι' ἐντὸς τῆς Κυνουριάς
Κορδονομικός θὰ γίνῃ,
ἐκτὸς τοῦ πρώτου τοῦ πιστοῦ Σπυράκη καὶ Καλούτση,
καὶ τᾶκουσαν ἀντίπαλοι καὶ τόκουσαν παπούτσι.

Καὶ πρὸς τὴν Μεγαλοῦπολιν ἐβάδισες στομύλος,
κι' ὁ Κτριβάνος, ἄλλοτε τὸν Κερκυραῖο φίλος,
τὸν Κόντη τὸν ἐξέχασε, καὶ μὲ καὶ δρῶ 'ἔκινησε,
καὶ τὴν ἰσῆν τοῦ Σαββαῶν μὲ τρῶμον ἐπροσκύνησε.

Καὶ τῶρα πάλιν κραταῖός, ἀθάνατε πατέρα,
γυρίζεις ἐδῶ πέρα,
κι' ἀκόμη ξερογλίφεσαι μετὰ κοιλιδοῦλων
ἀπὸ τῆς πῆταις πούφραξις σὲ σπῆτικ Μπακοπούλων,
συχνάκις ἐνθυμούμενος μετὰ μυθίου πόνου
καὶ τὸ μελενὸν τῶνομα τοῦ Κορινθίου Θερόνου.

Τοῦ Βῆτα Πατρικίου, γιχτροῦ μὲ πελατεῖα,
περὶ φθισιατρείων σπουδαία πραγματεῖα.

Τοῦ Σίγμα Ζωγραφίδη νεώταρον βιβλίον,
«Γιεινή τῶν Νεύρων», πολλὴν σπουδὴν ἐγκλείον.

Τῆς Μαρίας Πίπιξια Σταλακτίται, στίχοι
ζωφρᾶς ἐμπνεύσεως, ἀρμονίας ἤχοι.